Život kroz učenja iz Iwame (I)

Poslije Drugog svjetskog rata svi veliki instruktori su živjeli u Tokiju ili negdje drugo. Više nisu imali dovoljno vremena da odlaze u Iwamu

Piše: **EDVIN KANKA ĆUDIĆ**

U Sloveniji: Ptuj, 2025.

"Prvi put kad me vidio, pitao me koliko nas ima", govori Ivan Zafranović o susretu sa Morihirom Saitom. "Za stolom gdje nas ima po stotine, pa i tisuće. Bili su predstavnici svih njegovih zemalja." Prisjeća se momenata koji su mu život odredili, u kavani nadomak nekadašnjeg zagrebačkog Trga Republike. Kažao je da ih ima sedam. "Nasmijao se i rekao: Super, neka vas bude sedam. Bolje da vas je sedam, nego sedam stotina u početku. Gradite to polako, prenosite pravilno. Nije bitan kvantitet, nego kvalitet."

Tjelesne tehnike

Praktikovanje aikida izvan Japana nastupilo je nakon Drugog svjetskog rata. Obzirom da su majstori sa osnivačem Moriheijem Ueshibom vježbali u raznim periodima njegova života, tako je disciplina koja se širila dođoima nerijetko bila i interpretacija naučenog. Neki od najvećih promotora umjetnosti u poslijeratnim godinama su Kisshomaru Ueshiba, Gozo Shioda, Koichi Tohei, Minoru Mochizuku i Kenji Tomiki.

"Iwama-ryu je u prijevodu škola iz Iwame. Kao stil, ali zapravo to nije stil sam za sebe", napominje Ivan Zafranović, utemeljitelj ovog pravca u Hrvatskoj. Način je to rada kakav je primjenjivao utemeljitelj vještine dok je živio u mjestu Iwama. Za vrijeme, ali i u poraću jednog od najmračnijih razdoblja ljudske historije. Prenosi ga Morihiro Saito, koji mu je bio učenik više od dvadeset i četiri godine.

Obuhvata buki wazu i taijutsu. Prva je vježba sa instrumentima. Sa mačem i štapom. Druga označava praktikovanje tjelesnih tehnika, ono po čemu je Ueshibina disciplina najpoznatija. Zajedno čine aikido jedinstvenim. Obostrano se dopunjuju.

Kako je Morihiro Saito boravio u Iwami, bio je u prilici samostalno vježbati sa Moriheijem Ueshibom. Na njemu je utemeljitelj testirao tehnike. Oplemenjujući i razvijajući disciplinu. Zbog tog povjerenja, ali i zasluga, postao je važna karika u razvoju vještine.

Iwama-ryu se također dijeli na kihon wazu. "Oni počeci, korak po korak", konstatira Ivan. A onda se prelazi na kinonagare wazu. "To je fluidna forma. Ona dolazi kasnije." Sve se uči postepeno. Da bi se na kraju pokreti povezali u cjelinu.

"Buki waza je opširan sistem u tradicionalnom aikidu", pojašnjava sin Lordana Zafranovića, jednog od najvećih jugoslavenskih reditelja. No, zašto se sa instrumentima ne radi u velikoj mjeri u onome što se danas nazi-va aikikai, razlog je prost. Poslije Drugog svjetskog rata svi veliki instruktori su živjeli u Tokiju ili negdje drugo. Više nisu imali dovoljno vremena da odlaze u Iwamu. Jedan od njih je bio Koichi Tohei.

"Najviše je učio prije rata. Bilo je tu nešto i nakon rata", izjavljuje zagrebački sagovornik. Rijetko su majstori, a među njima i Tohei, odlazili u Iwamu. "Obično su bili etablirani instruktori. Samo je Morihiro Saito ostao uz učitelja. A u Iwami se tada najviše radio taj koncept buki waze." Morihei Ueshiba ili od aikidoka znan O-Sensei, od starijih je škola u tom razdoblju uzimao principe rada sa oružjem. Prilagođavao je to vlastitom aiki principu – ideji jedinstva ili stapanja usred borbe.

"Ono što je buki waza dala aikidu, vrlo je bitno. Osjećaj za prostor. Za vrijeme", ocjenjuje Ivan. "Jer kad radiš buki wazu, moraš biti na pravom mjestu u pravo vrijeme. Vrlo precizan. I to je zapravo ono što pomaže tvojoj golorukoj tehnici. Nijedna tehnika neće funkcionirati, ako nemaš vrijeme i pravilno pozicioniranje."

Ivan Zafranović je donio Saitovu školu aikida u Hrvatsku

U Iwami

Za života O-Senseija, Morihito Saito je posjedovao odobrenje da podučava rad sa instrumentima u središtu Aikikai fondacije u Tokiju. Usto, osnivač mu je dozvolio da sistematizira tehnike u radu sa oružjem. Da bi lakše podučavao vježbače štapu i maču.

"Po tome je Iwama-ryu dosta specifičan. Ima široku lepezu tehnika koje se međusobno isprepliću", kazuje zagrebački instruktor. Saito "nikada nije rekao da je to Iwama-ryu", zaključuje Ivan. "U smislu, sad ću se odvojit od aikikaija i napravit ću nešto svoje. Do kraja života nije napustio aikikai."

Kada je 1969. Morihei Ueshiba umro, Saito je po osnivačevoj želji postao prvi čelnik dođoa u Iwami. Nagrađujući ga tako za vjernost, ali i misiju u širenju aikida. Međutim, svijet je ubrzo zadesio potres unutar aikida.

Nakon osnivačeve smrti, nasljednik Kisshomaru Ueshiba se našao u diskusiji sa majstorom Koichijem Toheijem. Oni što su nastavili slijediti učenje sina utemeljitelja discipline, ostali su uz fondaciju. Aikikai nije stil. Naslonjen je na zakladu na čijem se čelu nalazi doshu. Ujedno, to je originalna škola aikida. Vezuje se za nemali broj majstora prve generacije discipline. Zbog poređenja sa drugim stilovima, a zbog povezanosti sa fondacijom, aikikai se nerijetko naziva stilom. S druge strane, oni što su otišli sa majstorom Koichijem Toheijem, postali su poznati kao sljedbenici ki aikida.

"Saito je rekao da je Koichi Tohei bio jedan od najboljih učenika O-Senseija. Sjajan čovjek. Fenomenalan u tehničkom smislu", ponavlja Zafranović. Kad bi odlazio u Ameriku (Koichi Tohei je proširio aikido u Sjedinjenim Državama), Saito je odlazio podučavati u njegov dođo. "I onda kad bi se vratio iz Amerike, pitao bi kakvi su bili, rekao bi da su bili katastrofa. Da ne znaju ništa. To je bila njihova interna šala."

Zborio je usto da je Tohei bio sjajan, "ali da ga je Amerika potpuno promijenila kao osobu. Da je ego bio ogroman i da je pristup svemu onda krenuo u drugu priču", prisjeća se Zagrepčanin. "I onda je krenuo taj sukob lagano Koichija sa Kisshomaruom. Nametanje nekih drugačijih ideja. Tako je došlo raskola. S tim da je Saito bio odan familiji Ueshiba, iako se možda nije slagao sa Kisshomaruom."

Govorio je instruktor iz Iwame "da iako se možda ne slaže sa aikikaijem u nekim aspektima, da je vrlo bitno da ostanemo unutar aikikaija. Da podržimo Ueshiba familiju. Da taj Iwama stil ostane unutar aikikaija. Da bi ljudi iz aikikaija isto tako imali pristup tom tradicionalnom aikidu", nadovezuje se Ivan. Toj disciplini koju je podučavao utemeljitelj u Iwami.

Prvi susret Morihira Saita i Ivana Zafranovića, Rim, 1999.

Morihiro Saito je autor knjiga "Traditional Aikido, vol. 1-5", "Aikido – it's heart and appearance" i serije "Takemusu Aikido, vol. 1-6.". Putovao je svijetom i držao seminare. U Iwami je održavao tradicionalni uchi-deshi sistem – program za studente koji cjelodnevno borave i vježbaju u dođou. Časove su pohađali studenti iz svih dijelova kugle zemaljske.

Koliko je bio pristupačan, u istom su momentu učenici imali strahopoštovanje prema njemu. I to onog momenta kada bi stao na prostirke za vježbanje – tatami.

"I to je bio prirodni autoritet. Nenametljiv. Kad bi došao na tatami, osjetila se ta neka prisutnost koju bi osjetio kod malo kojih senseija. Stvarno!", veli Ivan Zafranović. "I taj njegov tehnički repertoar i to kako je on radio, bilo je fascinantno. Pogotovu, jer je u to vrijeme bio dosta star. Obično bi do tatamija došao sa štapom. Kad bi stao na njih ostavio bi štap. Postao bi druga osoba. Kao da je dvadesetogodišnjak."

Iako bi lagano pokazivao, govorio bi jasno i glasno, u jednom trenutku koliko god da je polako radio, znao je neku tehniku napraviti brzo.

"Naprimjer, postoji jedna vježba sa štapom koja se zove roku-no-jo", objašnjava Ivan. Šest pokreta u radu sa štapom. "Međutim, može se raditi na taj način da se svaki pokret smanji. Tako da se na kraju dođe do jednog pokreta i jednog usklika – kiai. U jednom trenutku, Saito sensei je to upravo tako i pokazao. Jedan pokret, jedan kiai. Sve spojeno. To je bilo fascinantno. Nešto što ja ni dan-danas ne mogu ponoviti. U to vrijeme bio je dosta bolestan. Ali je na tatamiju izgledao fantastično."

Cijepanje unutar discipline

Saita je prvi put u Italiji ugostio majstor Paolo Corallini februara 1985. Prvi seminar je održan u Torinu i Osimu. Još za njegova života bilo je više naziva za Iwama-ryu. Takemusu aikido, Iwama takemusu aikido, Iwama aikido, Saito stil ili tradicionalni aikido.

"Ono što sam shvatio, taj naziv Iwama-ryu je dosta potencirao Paolo Corallini. Da bi se na neki način napravila razlika između aikikai stila iz Tokija i ovog što se radi u Iwami", ustvrđuje Ivan. "Što je po meni, i dobro i loše. Na taj način se ograničavaš. Nisi pristupačan ljudima." Premda, to je funkcioniralo dok je instruktor bio živ. Međutim, kada je Saito umro, "onda je u političkim smislu rečeno od doshua Moriterua Ueshibe, da se moli da se taj naziv Iwama-ryu ne koristi jer bi to značilo kao neka druga škola."

Nakon preseljenja čuvenog majstora iz Iwame na bolji svijet 2002, jedan dio instruktora na čelu sa njegovim sinom odlučuje se na odvajanje od Aikikai fondacije. Na novo cijepanje unutar discipline koju je formirao Morihei Ueshiba.

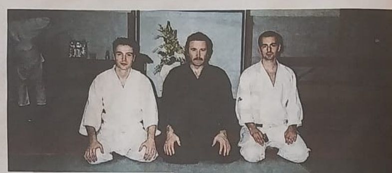
"Imamo ljude koji ostaju uz Hitohira Saita i odlaze iz aikikaija, jer se Hitohiro odvaja", izjavljuje Ivan. "Imamo ljude koji ostaju unutar aikikaija, a to uključuje i nas iz Hrvatske. Bio sam i osobno prisutan kad je Saito sensei govorio, da je ideja aikida da spaja ljude, a ne da razdvaja."

Buki waza je opširan sistem u tradicionalnom aikidu, pojašnjava sin Lordana Zafranovića, jednog od najvećih jugoslavenskih reditelja

"Moj prvi susret sa aikidom bio je 1994. Tu u Zagrebu", govori Ivan Zafranović, utemeljitelj Saitovog stila u Hrvatskoj. "Kad ovdje zapravo nije bilo ničega, nego su se bile osnovale neke male sekcije. Prvi kontakt koji su Zagrepčani imali sa aikidom, općenito u ovom dijelu Hrvatske, bio je ki-aikido i to preko Slovenije."

Italijanski majstor

Vještini ga je privukla priča Koichija Toheija. "Kad sam pročitao njegovu knjigu *Aikido in Daily Life*", pojašnjava Ivan. "Mnogo me zaintrigirala. Zanimao me taj koncept koji je on imao. Ne toliko tehnička sprema."

Predrag Jukić, Paolo Corallini i Ivan Zafranović

Život kroz učenja iz Iwame (II)

Ivan Zafranović i njegov kolega Predrag Jukić se na tom događaju prvi put susreću sa italijanskim majstorom. Službenim predstavnikom japanskog instruktora Morihira Saita

Piše: **EDVIN KANKA ĆUDIĆ**

Na seminaru 1998. u Sloveniji je ugledao plakat za Iwama-ryu seminar instruktora Paola Corallinija. "To je bila Ljubljana, ali je seminar bio najavljen za Trst. Odlučio sam otići na seminar", prisjeća se u Kavani Dubrovnik. Već je bio čuo za Morihira Saita i Iwamu. Vremena su to začetaka interneta, "bile su one stare videokazete, koje su bile presnimavane sto puta, pa si vidio one male siluetice kako rade nešto."

Ivan Zafranović i njegov kolega Predrag Jukić se na tom događaju prvi put susreću sa italijanskim majstorom. Službenim predstavnikom japanskog instruktora Morihira Saita. Svidjelo im se ono čemu su svjedočili. Bilo je drugačije od onoga što su vježbali.

"On me pozvao, ako želim svaki put mogu doći. Vrata njegovog dođoa su mi uvijek otvorena. Prodao sam svoga starog jugića, pauzirao godinu na fakultetu. Svakog sam mjeseca noćnim busom odlazio posjetiti baku u Splitu." Potom bi uzeo noćni trajekt "Marko Polo" do Ancone. Tamo bi ga sačekao Paolo Corallini, imao je prostor za vježbanje u Osimu.

Polako se formiraju udruge u Šibeniku, Rijeci, Splitu, Sisku. U Sloveniji se otvaraju dva kluba. U Ljubljani i Ptuju. U Bosni i Hercegovini preko Rijada Makića u Bihać donosi Iwama-ryu

U centrali Aikikai fondacije u Tokiju, oktobar 2025.

Ivan Zafranović i Daniel Toutain

"Tako da bi me odmah ubacio u dođo", kaže Ivan. "Bilo je to po sedam-osam sati treninga. S njim i sa nekim njegovim učenicima u njegovom dođou."

Godinama je Ivan Zafranović po znanje putovao svakog mjeseca. Po tjedan dana ostajao bi u Italiji. Kad bi se vratio u hrvatsku prijestolnicu, imao je par ljudi. Svaki dan bi vježbavali. Ako nisu bili u dođou, onda su praktikovali vani. Kad bi ponovo otišao majstoru, očekivalo se da to sve zna. Progres je bio veliki. No, i on je bio potpuno posvećen vještini.

"Ja sam u to vrijeme imao 26-27 godina, Predrag Jukić 23-24. Imali smo vremena. Bili smo studenti", ustvrđuje Ivan. "Imao sam sreće da sam bio okružen tim ljudima, kao što je Predrag Jukić, Sandra Balić. Oni su sa mnom dijelili entuzijazam. Da bismo dobili i širili to znanje. Da bismo trenirali i radili na sebi. To je u biti i ono što je Saito sensei rekao, neka vas je u početku malo, ali dobro to odradite. U smislu, gradite to kako treba. Sada nije bitna količina, bitan vam je kvalitet. Tako su učenici organski počeli dolaziti. Vjerojatno je i naš entuzijazam privlačio ljude."

Godinu i pol dana poslije početka vježbanja Iwama-ryua susreo se sa Morihirom Saitom. Na seminaru u Rimu.

"To je bio jun 1999. Jedno izvanredno iskustvo. Legendarna osoba", kazuje Zafranović. "Nakon toga imao sam prilike još četiri puta biti u njegovoj blizini. Obično kad bi dolazio u Evropu."

Imao je želju ići u Iwamu. Izravno učiti od Morihira Saita. Svakodnevno vježbati i boraviti u dođou, ono što se naziva uchi-deshi sistemom.

"Slao sam pisma. Znalo se to prevoditi kod jedne gospođe Japanke. Bio sam se najavio da budem uchi-deshi. Čak su me i očekivali." No, kako se pogoršalo stanje Saito senseija, spriječilo je njegov odlazak. Corallini mu je savjetovao da ne ide, "kao bit će vremena. Vrijeme ne čeka, a kamoli bolesnog", nadopunjuje se Ivan. "Propustio sam, iako sam poslije puno puta išao u Iwamu. Radio sa njegovim učenicima. Tako da sam taj duh doživio."

Položio je majstorski ispit 1. Dan 1999. godine na seminaru Paola Corallinija u Osimu. Polaganje je trajalo "neka tri sata", ističe Ivan. "On je uvijek imao to, što si ti više pokazivao interes, što si više htio, to je iz tebe više istiskao."

Iste godine je u Zagrebu Ivan Zafranović osnovao Aikido klub Izvor – Takemusu aiki dođo. Prvo mjesto gdje se u Hrvatskoj počeo primjenjivati Iwama-ryu.

Započinju na Novom Zagrebu. U Sopotu. U Građevinskoj školi sa par hrvačkih tatamija. Nekad 2002. dobili su prostor na Velesajmu. Ostali su tamo idućih sedamnaest godina. Međutim, socijalistički objekat se slabo održavao, a aikidokama nije bilo dozvoljeno da krpaju. Kako je pandemija korona virusa nastupila, prešli su pod kiriju. I dalje su na Velesajmu. Premda, u jednom fitnes-klubu.

Paolo Corallini je prvi put došao u Hrvatsku 2000. Prvih nekoliko godina seminari su održavani u Srednjoj školi "Vinko Bek".

"To je bilo prvih deset godina financirano od nas samih. Često smo bili u dugovima. Dizali su se krediti. Ludilo, ali je bilo dosta ljudi", tvrdi Ivan. "To je bilo nešto novo. Ljudi su htjeli vidjeti Iwama aikido."

Dugo vremena je išao u Italiju kako bi učio vještinu

Ivan Zafranović i Predrag Jukić promoviraju aikido ispred hotela Dubrovnik, Zagreb, 2002.

Ivan Zafranović i Paolo Corallini

Paolo Corallini je svake godine posjećivao Hrvatsku. Nekoliko puta je bio u Rijeci. No, najčešće je Zagreb pohodio.

"U to vrijeme počinje dolaziti u Sloveniju, jer sam već bio počeo širiti aikido po Sloveniji. Počeli su se seminari održavati i u Sloveniji jednom godišnje", konstatira Zagrepčanin. Od 2009, paralelno sa Corallinijem u Hrvatsku počinje dolaziti francuski majstor Daniel Toutain. Corallini u proljeće, Toutain na jesen.

Započinju na Novom Zagrebu. U Sopotu. U Građevinskoj školi sa par hrvačkih tatamija. Nekad 2002. dobili su prostor na Velesajmu. Ostali su tamo idućih sedamnaest godina

Ivan Zafranović i Robert Malić, 1999.

"Od Corallinija smo dobili ogromnu lepezu tehnika", uporno ponavlja. "A, što se mene osobno tiče, Toutein je dao onaj začin."

Od Izvora se 2004. izdvaja Predrag Jukić. Osniva Aikido klub Musubi. I tako polako, sredinom dvijehiljaditih, oni koji su bili tu i studirali u Zagrebu, vraćaju se svojim kućama. Polako se formiraju udruge u Šibeniku, Rijeci, Splitu, Sisku. U Sloveniji se otvaraju dva kluba. U Ljubljani i Ptuju. U Bosni i Hercegovini preko Rijada Makića u Bihać donosi Iwama-ryu.

Zlatko Džinić je među Bišćanima bio pokrenuo aikido klub aikikai stila. "On je došao iz Kanade, i 2006. je došao na moj seminar u Rijeku. Zajedno sa Rijadom", ističe Ivan. "Upoznali smo se, oni su gledali kako bi se povezali sa nama. I tako je to krenulo." Zlatko se povlači, a drugi se usmjerava ka Iwama-ryu. Zbog toga Zafranović nerijetko dolazi u Bosansku krajinu. No, osim Bihaća, godinama je sa Danielom Touteinom posjećivao seminare u organizaciji Jugoslava Jovanovića u Prijedoru.

"On mi je rekao da ide u Bosnu. Da ide u Prijedor", prisjeća se Ivan. "Mislim da je prvi seminar bio 2007, a ja sam prvi put bio 2008. godine."

Ma koliko političari pokušavali među jugoslavenskim zemljama tvoriti nepremostive granice, uvijek će postojati ljudi koji će ih prelazati i na taj način davati doprinos razvoju kulture općenito. Ivan Zafranović jedan je od njih. U dođo mu danas najčešće dolaze vježbati osobe u srednjim godinama. Studenata je manje.

Pogled na svijet

"Prokletstvo aikida danas je što ima preveliku slobodu", izjavljuje on, ističući da je to kontradiktorno. "Dobro je da ima tu slobodu. Svi smo biće za sebe. Imamo neki svoj pristup. Svoju fizionomiju i način razmišljanja. Neki svoj pogled na svijet."

Osjeća da u aikidu danas ne postoje dobri temelji. Odnosno, da fundamente tumači svako na svoj način, "a da ih nisu ni prošli. To je ono što je po meni danas problem u aikidu. Ne kod svih, ali sam to viđao. Viđao sam ljude koji pričaju o nenasilju, a povrijede ljude na tatamiju", ocjenjuje ovaj umjetnik.

Pravi učitelj se lako prepoznaje, "jer na tatamiju vidiš konkretno ako nešto kaže ili pokaže", kazuje Ivan. "Jer ima senseija koji podučavaju zbog sebe. Da bi bili u centru pažnje. A ima ljudi koji podučavaju da bi i oni nešto naučili."

Aikido je individualna stvar. Svako osjeća tehniku drukčije ili ju izvodi na nešto drugačiji način. Zbog toga je važno od koga se uči. Od koga se znanje prenosi. Godine 2019. Aikikai fondacija u Tokiju, Ivanu je Zafranoviću dodijelila 6. Dan. Trenutno je to najviše zvanje u Hrvatskoj.

"Sve ovisi o čovjeku, ali sve ovisi o senseiju", napominje on. "Ko ti je učitelj to ti je vrlo bitno. Pogotovu kad si osoba u nekim formativnim godinama, koja ima prvi kontakt s time, tada puno utjecaja ima učitelj." Pokušava imati pedagoški pristup vještini. Onako kako je i on učio na studijama.

Kad student pohađa akademiju, "uvijek postoji isti pristup. Prve dvije godine si šegrt", objašnjava Ivan. "Moraš nešto naučiti. Nema tu neke previše kreativnosti. Ne razumiješ te materijale. Učiš anatomiju, crtaš portrete. Tek na trećoj godini, odabireš mentora na Likovnoj akademiji i kreće kreativa. Ti onda stvaraš, ali stvaraš jer imaš dobre temelje."

Za svoj pristup Ivan ne govori da je jedini ispravan, "ali Morihei Ueshiba nije došao u aikido klub i počeo raditi aikido", smije se on. Prije toga je puno radio. Imao je razna životna iskustva. "To je isto ono što je Saito sensei rekao, idite drugim majstorima. Radite kod drugih senseija aikida. I još bolje, odite koji put na karate, probajte nešto drugo."

Sve u svrhu da se percepcija proširi. Da bi se shvatio aikido. No, i umjetnost uopće. A šta će čovjeku sama tehnika, ako kroz nju ne razumije i ne osjeti duhovnost. Korijen nastanka učenja Moriheija Ueshibe. Ivanu je Zafranoviću taj momenat možda i bitniji od same tehničke spreme učenika. Jer aikido je, ipak, cjeloživotno učenje. Kad se sve posloži, tehnika će sama po sebi doći.

Svijet mode

Opsesija umjetnim krznom

Zima će biti sve samo ne dosadna. U high street i luxury ponudi već se mogu pronaći jako atraktivni primjerci zbog kojih jedva čekamo hladne dane

Onako kako u jesenskim kolekcijama dominiraju klasična i brušena koža, bilo na jaknama, torbama ili cipelama, već se otkrivaju zimski aduti, koji će u potpunosti biti obloženi krznom. U ponudi je sve više jakni s krznenim ovratnikom, kardigana s fluffy detaljima, ali i potpuno neočekivanih komada poput suknji, majica, pa čak i cipela. Od štikli do balerinki. Jasno je da će krzno preuzeti glavnu riječ, a to znači povratak masovno obožavanih bundi i to od umjetnog krzna.

Nije važno nosite li ih u oversized verziji, elegantne i strukirane ili u vintage stilu – aura glamura i drame je tu, bunde su hit komad i to raznovrsne i neočekivane.

Zara je među prvima predstavila bunde s animal printom. To govori da će motivi životinjskog uzorka i dalje krasiti gradske ulice, a vratila se i njihova viralna kratka bijelo-siva bundica, koja je prije dvije godine izazvala pravu pomamu. Mango je otišao korak dalje s maksi bundom u bijelom krznu, koja se može nositi na dvije strane. To potvrđuje da će bijele bunde i ove zime biti visoko na listi želja.

Osim bijelih i animal print modela, u ponudi se ističu i brojni smeđi komadi koji izgledaju kao da su izvučeni iz vintage dućana. Za sve koji ipak preferiraju kraće krojeve, ponuda je dovoljno bogata.

